

като желъзо, слонова костъ, се образова отъ орисъ, отъ листа и отъ тръва, съ които се храни тръвоядний слонъ. Пчелата на ни бере медъ; нъ тя го бере отъ цвѣтътъ на съшити растения. Буби ти ни точатъ коприна; нъ веществото то, отъ което се источена, излиза отъ листа та на чърницата.

А каква хубость даватъ растенията на нашата земя! Тии покриватъ, съживѣватъ и кичатъ ония безжизнени камене, глина и пѣськъ, ония безжизнени минерали, отъ които състои кората на земното кълбо. Който е ходилъ въ пѣсчлива или каменита пустиня, дѣто се не види ни дрѣвце, ни трѣвица и послѣ прѣмине въ честита страна и се исправи верѣдъ едно весело зелено поле, и погледне на хубави ти искласили нивя, които се вълноватъ като море, на пѣстри ти цвѣта, на сѣнчастити и хладни шумаца, и на тъмнити умислени дѣбрави, той безъ друго ще възблагодари Бога, който е създадъ земята и ѝ е заповѣдалъ да се облѣче съ богато растително облѣкло.

КРЕМЕНЬ.

Всички знаемъ, че кременьтъ е *камень* много *твърдъ*, който мъчно се растрошава. Крайщата та на кременьтъ нѣкога биватъ много остри, та може съ тѣхъ да се рѣже дърво и дору да се теглетъ браздици на стькло, което не може да се направи съ ножъ, а само съ най-твърдий камень, който се вика *бесцѣвъ* камень.

Кременьтъ се нахожда нѣкой пѣтъ на голѣми късове, които биватъ покрити съ варовита кора. Шарътъ на кременьтъ бива всакакъвъ: нѣкой бива сивъ, нѣкой възъ-жлътъ, нѣкой съвсѣмъ бѣлъ и нѣкой чрѣнъ, а най-много тъменъ съ жици. Въ тънкити пластове бѣлий кремень е твърдъ прозрачнь, и него, както ще се научимъ по-нататкъ, употрѣбаватъ за правене стькло; дору и най-чрѣний кремень и той пропушта видѣлина, когато му са тънки жицити. Повърхнината на кременьтъ е гладка и лъскава, ако потърка човѣкъ кременьтъ, ще издаде единъ особенъ слабъ дѣхъ. Кременьтъ нѣма никакъвъ вкусъ, заштото не се растрошава у водата.

Да удари човѣкъ о кремень съ стомана, ще исхвъркнатъ искри. Ако всѣками съ едно огнило много врѣме, огнилото